

Ria van der Ven-Rijken

Vertwijfeling

Roman

VERTWIJFELING

Eerder verschenen van Ria van de Ven-Rijken in de
Romanserie:

Loslaten

De familieband

Kostbaar verlies

Met tegenwind

Toekomstplannen

Ria van de Ven-Rijken

Vertwijfeling

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401909334
ISBN e-book 9789401909341
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Haar oren suisden, dat was het eerste wat ze hoorde en waar ze zich van bewust werd. Babet Diependaal ontwaakte langzaam uit de grauwe mist die haar pijnlijk bonkende hoofd in zijn greep had. Ze haalde diep adem en trok daarbij haar neus op. Er zat iets in dat irriteerde. Ze wilde haar hand ernaartoe brengen, maar die voelde zwaar en slap. Er zat nauwelijks kracht in. Ze kuchte en wilde haar ogen openen. Maar ook haar oogleden voelden loodzwaar, zodat ze die slechts een kiertje open kreeg. Het felle licht zorgde ervoor dat ze haar ogen meteen weer dichtkneep.

Waar was ze? En wat was er aan de hand? Twee vragen die zich onmiddellijk aan haar opdrongen. Een gevoel van paniek overmeesterde haar een moment. Ze bewoog haar hoofd.

‘Mama... mam, ben je wakker?’

Wat een opluchting om de stem van Iris te horen. Babet probeerde haar ogen opnieuw te openen, ze wilde haar dochter zien. Ze voelde de hand van Iris op die van haar. Dat was fijn.

‘Kind.’ Haar stem klonk schor. Het gesuis in haar oren verhevigde, net als het pijnlijke bonken in haar hoofd. Ondanks het felle licht lukte het haar ogen nu helemaal open te doen, ze begonnen onmiddellijk te tranen.

‘Mam, ik was zo bang. Ik dacht...’ Er klonk een snik.

Babet kneep haar ogen weer dicht. Het haalde niets uit met dat felle licht. Ze had vaag de contouren van Iris kunnen onderscheiden, dat was genoeg en bovenal vertrouwelijk. De grauwe mist werd weer dikker, het gesnik van Iris echode lang na. Waarom huilde ze toch zo?

Babet liet zich meevoeren in de mist. Tegen de oneindige vermoeidheid die haar lichaam in de greep had, viel niet op te boksen. Ze gleed weer weg, of ze het nu wilde of niet.

Een kakofonie aan stemmen haalde haar daarna weer uit de grauwe mist. Het gesuis in haar hoofd was nu veel minder. Ze sloeg haar ogen op, dat ging ineens veel beter. Het felle licht was

verdwenen. Ze bewoog in een reflex haar hand naar haar neus. Het irriteerde daar nog steeds.

‘Dag mevrouw Diependaal,’ hoorde ze een vriendelijke stem zeggen. ‘Wat fijn dat u weer bij ons bent. Ja, er zit een zuurstofbrilletje in uw neus. Zit het misschien te strak?’

Babet liet de vrouw in de witte jas haar gang gaan. Dit was ongetwijfeld een arts. Er hing een stethoscoop om haar hals. De irritatie aan haar neus verminderde toen de arts het brilletje ietsjes verschoof. ‘Beter zo?’

Babet knikte en glimlachte. Dat was veel beter.

‘Ik ben dokter Moonen.’ Babet nam de uitgestoken hand aan. ‘U hebt geluk gehad dat uw dochter thuiskwam. Zij heeft onmiddellijk 112 gebeld, daarom ligt u nu hier in het ziekenhuis. Ik wil u ter observatie nog twee dagen hier houden.’

Dat ze in het ziekenhuis lag, drong nu pas goed tot haar door. Maar waarom? Wat was er gebeurd?

‘Ik snap het niet.’ Haar stem klonk nog steeds schor. Haar keel voelde droog, ze slikte. Ze probeerde omhoog te komen, maar de arts legde een hand op haar arm. ‘Waar is Iris?’ vroeg Babet.

‘U bent hier gisteravond met spoed naartoe gebracht vanwege koolmonoxidevergiftiging. Als zij u een paar minuten later gevonden had, was het waarschijnlijk te laat geweest. Dan had u niet meer geleefd.’ De ogen van dokter Moonen keken haar ernstig aan. ‘Iris komt straks weer, zij heeft een halve nacht naast uw bed zitten wachten totdat u wakker werd. De dienstdoende verpleegkundige heeft haar daarna naar huis gestuurd om een poosje te slapen.’

De dokter knikte, een glimlach gleed over haar gezicht.

Babet voelde zich gerustgesteld. Iris zou straks weer komen. Als ze Rens nu maar niet had gebeld. Die had op dit moment al zijn aandacht nodig voor de expeditie waar hij een jaar lang intensief naartoe had geleefd.

‘Kunt u zich nog iets herinneren van gisteravond?’ De dokter rolde onderwijl de band van een bloeddrukmeter om Babets arm.

Babet fronste haar wenkbrauwen en dacht na. Gisteravond? Nee, ze wist nog wel dat ze gistermiddag na het werk met Boef uit was geweest. Boef, haar vijf jaar oude golden retriever, had al op haar zitten wachten. Dat deed hij elke dag, het dier was verzot op buitenlucht en lange wandelingen. Net als zij.

‘Nee, ik herinner me niets meer van gisteravond. Misschien komt het nog.’ Ze kuchte en keek naar het gezicht van de arts die haar bloeddruk opnam. Een verpleegkundige die stilletjes aan de andere kant van het bed stond, noteerde de gegevens die de arts doorgaf in een dossier.

‘Koolmonoxidevergiftiging? Zei u dat écht?’ De schrik sloeg Babet alsnog om het hart. Wat was ze toch traag van begrip! Het suisde ineens weer erger in haar hoofd. ‘In mijn huis?’ Ze had wel dood kunnen zijn, begreep ze dat nu goed?

‘Ja, het is in uw huis gebeurd. Ik hoorde van de ambulancebroeders dat er waarschijnlijk iets niet pluis was met de verwarmingsketel.’

Babet slikte en sloot haar ogen. De verwarmingsketel was jaren geleden al dringend aan vervanging toe. Rens en zij hadden het telkens weer uitgesteld omdat Rens het geld altijd zo goed kon gebruiken voor zijn trektocht als bergbeklimmer. Deze keer was hij twee weken geleden naar Nepal vertrokken om daar een van de vele Himalayatoppen te beklimmen. Een extra dure expeditie, waarvoor ze bij de bank een lening hadden afgesloten.

De verlossende tranen kwamen alsnog toen Iris aan haar bed verscheen en ze haar een moment omhelsde. Ze bleven stromen toen Iris haar vertelde dat Boef de koolmonoxidevergiftiging niet had overleefd. Voor haar trouwe kameraad was elke hulp te laat geweest.

Iris Diependaal was in haar leven niet eerder zo geschrokken als op het moment dat ze haar moeder slapend aantrof in een stoel. Dat had ze nog nooit meegemaakt. Omdat haar vader met toestemming van zijn werkgever voor zes weken op expeditie was

vertrokken naar Nepal, wipte ze vrijwel dagelijks even thuis aan om haar moeder een poosje gezelschap te houden. Zelf woonde ze sinds een jaar in een leuk appartementje in het centrum van Schijndel. Ze keek vanuit haar woonkamer de winkelstraat in en hoorde regelmatig de melodieën van een carillon. Aan het einde van de straat stond een statige, oude kerk. Het oude huis van haar ouders stond aan de rand van hun woonplaats. Een huis waarin haar oma en opa nog hadden gewoond, en waar haar vader was opgegroeid. Een huis met nogal wat achterstallig onderhoud. Iris was blij geweest met de toewijzing van haar nieuwe appartementje in het centrum, vlak bij de boekwinkel die ze sinds twee jaar samen met Koen de Vlieger runde. Dat ze haar moeder gisteravond na werktijd in een diepe slaap aantrof, was op zich al heel ongewoon, maar dat Boef ook in een diepe slaap naast de stoel van haar moeder lag met de tong uit zijn bek, zorgde onmiddellijk voor de nodige alarmbellen. Toen ze in een reflex naast het dier bukte, overviel haar onverwacht een korte duizeling. Boef sliep niet, de trouwe kameraad van haar moeder was dood! Snel stond ze weer op en ze klopte op haar moeders arm. De schrik van die ontdekking zorgde voor een brok in haar keel. Arme Boef. Wat was er met hem gebeurd?

‘Mam... mama, word eens wakker.’

Haar ogen gleden van haar slapende moeder naar de dode Boef. Het duizelde haar opnieuw. Een lome vermoeidheid maakte bezit van haar. Dat kwam vast van de fietstocht door de koude buitenlucht, hier binnen was het lekker warm. Haar moeder had de thermostaat van de verwarming hoog staan, dat kon ze goed voelen. Het was haast tropisch.

‘Mama, er is iets niet goed met Boef.’ Ze knielde weer bij het dier.

Haar moeder reageerde niet.

‘Mama... toe, word wakker.’ Iris duwde nog eens tegen de arm van haar moeder, zodat haar hoofd langzaam opzij schoof. Er kwam opnieuw geen enkele reactie. Dat was raar. De blik op het

gezicht van haar moeder vertrouwde ze niet. Ze sliep wel heel erg diep. Zachtjes klapte ze met een hand op de beide wangen.

‘Mam!’ riep ze nu dwingend.

Haar moeder gaf nog steeds geen enkele reactie. Iris slaakte een diepe zucht, opnieuw voelde ze een duizeling, nu nog erger dan zojuist. Hè, ze voelde zich ineens ook misselijk worden. Moe, misselijk en duizelig. Boef dood en mama in een diepe, diepe slaap. Dit was niet normaal.

Plotseling greep een ijskoude angst haar aan. Er hing hier iets in de atmosfeer dat niet klopte. Ze haastte zich naar de keuken om te zien of er misschien een pit van het gastoestel kapot was. Maar dat was niet zo, ze rook ook geen spoortje gaslucht. Als er gas lekte, moest ze dat toch ruiken? Wat was er dan aan de hand? Ze drukte een hand tegen haar mond, in haar hoofd bleef de duizeling nu aanwezig, ze voelde daarbij lichte hoofdpijn opkomen.

Ineens holde ze in paniek naar de kamer en ze opende de tuindeuren vlak bij de stoel waar moeder zat en Boef lag. Koude buitenlucht stroomde meteen naar binnen en verjoeg de duizelingen in haar eigen hoofd.

‘Mam!’ schreeuwde ze nu en ze trok met kracht aan haar moeders arm. ‘Mama, wakker worden!’

Van heel ver weg hoorde Iris haar moeder kreunen. Alsof ze haar laatste krachten eruit wilde persen. Ze realiseerde zich dat haar moeder niet gewoon in slaap was gevallen. Er was veel meer aan de hand. In een reflex graaide ze haar mobiele telefoon uit haar broekzak en toetste het alarmnummer 112 in. De persoon die haar te woord stond, stelde haar snel enkele vragen. Met een stem schor van emotie beantwoordde Iris de vragen.

‘Ik denk aan koolmonoxidevergiftiging,’ stelde de telefoniste vast. ‘Open meteen alle ramen en deuren, een ambulance is al onderweg. Kun je de stoel met je moeder erin alvast naar buiten trekken? Ze heeft onmiddellijk heel veel zuurstof nodig.’

Koolmonoxidevergiftiging! Ja, ineens werd het haar duidelijk. Dat was het!

Iris legde haar mobieltje op tafel en trok met alle macht aan de zware stoel waarin haar moeder zat. De poten van de stoel krassten over de houten vloer en over een dorpel naar buiten, het terras op. In de verte hoorde ze het geluid van een ambulance naderen.

Daarna ging alles heel snel. Wat de ambulancemedewerkers ook probeerden, het lukte hun niet om haar moeder wakker te krijgen. Ze legden haar vervolgens onmiddellijk op een brancard, dienden haar extra zuurstof toe en brachten een infuus aan in haar arm.

‘We nemen je moeder mee naar het ziekenhuis voor verder onderzoek. Ze is in coma.’

Ze was zelf nog een poosje in haar moeders huis gebleven en had op het advies van de ambulancemedewerkers nog meer ramen en deuren opengezet. Niet veel later kwamen er twee brandweermannen met meetapparatuur om te kijken of er nog te veel koolmonoxide in de lucht hing. Een van die mannen was meteen naar de verouderde verwarmingsketel in de bijkeuken gelopen.

‘Die ketel is de boosdoener, ik heb hem helemaal uitgeschaakeld,’ vertelde hij even later. ‘Volgens mij is daar al jaren geen onderhoud meer aan gepleegd. Het is geen overbodige luxe om die te vervangen. Zeg dat maar tegen je moeder, de kans om met dit oude geval opnieuw koolmonoxidevergiftiging op te lopen is levensgroot aanwezig. En natuurlijk moet er ook een koolmonoxidemelder aangebracht worden. Die hing er niet, maar dat is toch absoluut noodzakelijk. Zo’n melder geeft op tijd een alarm-signaal af bij deze calamiteit en is levensreddend.’

Over het lijf van Boef had ze een plaid gelegd. De brandweermannen hadden het dode dier voorzichtig opgetild en het in de koude schuur neergelegd voordat ze weer vertrokken.

Intussen was Sjaak Pelders met zijn vrouw Lydia al aan huis geweest om Boef vandaar naar de dierenkliniek te brengen. Iris zag er al tegen op om dat tegen haar moeder te vertellen. Boef was

moeders grootste kameraad. Ze zou niet meer in de gelegenheid zijn om afscheid van het dier te nemen.

Sjaak was een neef van haar vader, met wie haar ouders al voor hun huwelijk goede, vriendschappelijke contacten onderhielden. Lydia was op het moment dat haar moeder nog in coma lag een kwartiertje in het ziekenhuis geweest om bij haar te kijken.

‘Als ze weer bijkomt, moet je ons dat laten weten. Zal ik aan Sjaak vragen of hij contact op wil nemen met je vader? Het lijkt me wel verstandig dat hij die expeditie nu afbreekt en naar huis komt.’

Maar daar wilde Iris niets van weten. ‘Dat kan altijd nog, tante Lydia. Je weet vast wel dat papa niet binnen een dag thuis kan komen. Dat kan zelfs wel een week duren. Hij bevindt zich momenteel in koud, onherbergzaam gebied. Als mama nu levensbedreigend ziek was...’

‘Lieve kind, als jij vijf minuten later thuis was gekomen, had jij je moeder deze week kunnen begraven.’ De ogen van tante Lydia keken haar ernstig aan.

‘Ja, maar de dokter vertelde zojuist dat het gevaar geweken is,’ bracht Iris ertegen in.

‘Dat kan dan wel zo zijn, maar je moeder ligt nog steeds in coma, Iris! Het valt nog maar te bezien of ze geen hersenbeschadiging heeft opgelopen. Ik vind dat Rens gewaarschuwd moet worden.’

Iris twijfelde. Ze was het enerzijds eens met de zienswijze van tante Lydia. Maar mama zou het haar kwalijk nemen als ze haar vader nu al waarschuwde, nu het gevaar geweken was. Haar ouders hadden een kostbare lening afgesloten zodat haar vader aan deze expeditie deel kon nemen. Op alles was bezuinigd. Ook op het onderhoud van de verwarmingsketel. Op dergelijke dingen bezuinigden ze eigenlijk al heel wat jaren. Jaren achterstallig onderhoud aan het huis was daar het gevolg van.

‘Als mama morgen nog niet uit haar coma ontwaakt, neem ik contact op met papa,’ besliste Iris.

Tante Lydia omhelsde haar en klopte haar vervolgens op de schouder. 'Oké, dan wachten we het nog even af. Maar als dat niet het geval is, moeten we hem écht bellen, hoor! Er zijn grenzen aan zijn passie voor de bergsport. Desnoods bepalen wij die als je moeder nog langer in coma blijft.'

Iris was alleen achtergebleven en had tot diep in de nacht naast haar moeders bed gezeten. Daar was langzaam maar zeker de ernst van de situatie tot haar doorgedrongen.

Als ze nu eens vijf minuten later thuis was gekomen? Slechts vijf luttele minuten, die voor haar moeder levensreddend waren geweest. Ze hilde bittere tranen die veranderden in tranen van opluchting toen haar moeder langzaam wakker werd en haar aansprak met 'kind'. Wat een geluk dat er blijk was van herkenning. Niks geen hersenbeschadiging, waarvoor tante Lydia had gewaarschuwd. Mam kneep haar ogen tot spleetjes. Ze trok haar neus op, het zuurstofbrilletje bewoog mee.

'Mam, ik was zo bang. Ik dacht... ik dacht dat...' snikte Iris. Ze stond op, boog zich over het bed en kuste de wang van haar moeder. Ze wreef daarna met de mouw van haar trui langs haar ogen. Het hoofd van haar moeder gleed langzaam opzij en haar ogen vielen weer dicht.

'Mama, wakker blijven nu. Alsjeblieft, mama.' Iris drukte op de alarmbel naast het bed. Een verpleegkundige kwam vrijwel meteen binnen.

'Mijn moeder was zojuist wakker. Ze herkende me en sprak me aan met kind.'

'Dat is goed nieuws, Iris. Ik geef het meteen door aan de dienstdoende specialist.'

'Maar nu ligt ze weer in coma!' Iris begreep het niet goed. Waarom was haar moeder maar zo kort wakker geweest?

'Je moeder bevindt zich momenteel in een diepe, diepe slaap. Over een paar uurtjes zal ze daar weer uit ontwaken. De nasleep van een koolmonoxidevergiftiging moet je niet onderschatten.'

Maar als ze je aangesproken heeft, is dat een goed teken. Het lijkt me verstandig dat jij nu ook een poosje naar huis gaat om te slapen. Je hebt je nachtrust hard nodig.'

Iris had het dringende advies van de verpleegkundige opgevolgd. Ze was naar haar appartement gereden en naar bed gegaan. De resterende nachtelijke uren had ze onrustig geslapen. De volgende ochtend stond ze vroeg op, met bonzende hoofdpijn. Ze liet Koen telefonisch weten dat ze vanwege de huidige omstandigheden vandaag niet naar de boekwinkel kon komen. Ze wilde vanmorgen eerst naar het ziekenhuis gaan om haar moeder weer te zien. En daarna moest ze op zoek naar een installatiebedrijf dat de verwarmingsketel zo snel mogelijk kon vervangen. Als haar moeder uit het ziekenhuis kwam, moest het wel warm zijn in huis.

Bij aankomst in het ziekenhuis zag ze tot haar grote opluchting haar moeder wakker liggen in bed. Het zuurstofbrilletje zat nog in haar neus. Ze omhelsden elkaar. Het moeilijkste moment brak aan toen ze haar moeder moest vertellen dat Boef dood was. Samen huilden ze om het verlies van een geliefde kameraad.

Dat was niet gebeurd als pa en jij niet op het onderhoud van de verwarmingsketel hadden bezuinigd, wilde Iris haar moeder beschuldigend voorhouden. Toch deed ze het niet, ze slikte het verwijt in. Vanaf het moment dat ze haar moeder gisteravond in de stoel had aangetroffen, was ze bezig geweest met datgene wat er was gebeurd. Nu drong de aanleiding ertoe zich in hevige mate aan haar op. Die koolmonoxidevergiftiging had nóóit hoeven gebeuren. Met de besparing op het onderhoud van de verwarmingsketel was haar vader wel in staat om op dit moment de Himalaya te beklimmen. Maar het had haar moeders leven kunnen kosten. En die arme Boef, voor hem was het zeker te laat. Wat een waardeloze instelling om alles op te offeren voor die geldverslindende hobby van haar vader. Hoe ouder ze werd, hoe meer ze in ging zien dat haar vader wel erg egoïstisch in het leven stond. Alles draaide altijd om het beklimmen van bergen, waar-

aan meestal peperdure expedities verbonden waren. Ze wist eigenlijk niet beter. Haar moeder kwam nooit voor zichzelf op of voor haar eigen belang. Ze was het altijd snel eens met haar vader als hij weer eens thuiskwam met zijn kostbare wensen. Alles werd altijd opzijgezet voor de bergsport, en elke euro omgedraaid.

‘Je hebt pa toch niet gebeld,’ snoof moeder, alsof ze wist dat Iris aan hem dacht. Met een zakdoekje wreef ze enkele tranen weg van haar bleke wangen.

Iris schudde haar hoofd. ‘Ik heb met tante Lydia afgesproken om vandaag contact met papa op te nemen als jij nog niet uit je coma was ontwaakt.’

‘Ik ben blij dat jullie dat nog niet hebben gedaan. We kunnen hem maar beter niet vermoeien met deze gebeurtenis. Hij zal zich schuldig voelen. Dat wil ik niet.’

‘Maar dat is hij wel, mam. Het onderhoud aan die verwarmingsketel was veel belangrijker dan zijn expeditie. Dat is er ook dit jaar weer bij ingeschoten omdat papa koste wat het kost het Himalayagebergte wilde beklimmen. Ik moet er niet aan denken wat er was gebeurd als ik vijf minuten later...’

‘Het is niet gebeurd, Iris,’ onderbrak moeder haar op zachte fluisterton.

Iris beet op haar lip. Waarom kwam haar moeder nu niet voor zichzelf op? Waarom probeerde ze papa altijd in bescherming te nemen? Ze was bijna dood geweest.

Iris zuchtte. ‘Er moet met spoed een nieuwe verwarmingsketel komen, de brandweer staat erop. Ik ga van hieruit naar een installatiebedrijf op het Industrieterrein. Misschien dat de oude ketel deze week nog door een nieuwe vervangen kan worden.’

De ogen van haar moeder vulden zich met tranen. ‘Nee, daar is nu echt geen geld voor, Iris.’

‘Mam, het is eind januari, we zitten nog midden in de winter. Je kunt niet in een koud huis wonen.’

‘Er staat boven op de logeerkamer nog een elektrisch kacheltje.

En in de kast ligt een stapel dikke truien. Heus, ik red me wel een poosje zonder verwarming.'

'Dat kleine kacheltje geeft niet voldoende warmte, mam. Nee, dat gebeurt niet! Ik heb een veel beter plan. Dan trek je voorlopig bij mij in als je uit het ziekenhuis wordt ontslagen.'

'Ach Iris! Dat hoeft toch niet. Ik heb wel vaker problemen het hoofd geboden. Ik red me wel.'

'Vaker problemen?'

Haar moeder was slechts vijf minuten van de dood verwijderd geweest, alsof dat al niet erg genoeg was.

'Nou ja... 'bond moeder in. 'Het gaat in het leven niet altijd van een leien dakje, al denk jij misschien van wel.'

'Mam, je komt bij mij logeren totdat papa weer terug is van zijn reis. Ik heb geen rust als je weer teruggaat naar dat huis.'

'Nou, goed dan! Als je erop staat, blijf ik een paar dagen bij je logeren. Langer niet, hoor. Maar voorlopig moet ik ter observatie nog twee dagen in het ziekenhuis blijven,' zei ze. 'Wil je tante Maud en tante Julia hiervan ook op de hoogte brengen?'

Dat beloofde Iris. Ze wist dat haar moeder een goed contact onderhield met haar zussen. Vooral met tante Maud, die woonde in de nabije omgeving.

Na een klein halfuurtje naast haar moeders bed te hebben gezeten, maakte Iris weer aanstalten om weg te gaan. Moeders ogen draaiden de laatste minuten steeds weg. 'Ik ben nog zo moe,' klaagde ze. 'Zo verschrikkelijk moe.'

'Ik kom vanavond weer,' beloofde Iris. Op de gang liep ze een verpleegkundige tegen het lijf die gehaast door wilde lopen.

'Ik wil graag wat meer weten over het herstel van mijn moeder.'

De verpleegkundige keek snel over haar schouder. 'Dokter Moonen zit op het afdelingskantoortje. Loop daar maar even binnen. Zij heeft je moeder in behandeling en kan je het beste inlichten.'

De dokter zat achter een computer en keek op toen Iris na een klopp op de deur om het hoekje keek. Iris werd vriendelijk ont-

vangen. Na een paar minuten wist ze meteen waar ze aan toe was. Dokter Moonen vond haar moeder nog te traag van begrip nadat ze uit haar coma was ontwaakt. Daarbij maakte ze af en toe ook een verwarde indruk. Het waren mogelijk restverschijnselen na een doorgemaakte koolmonoxidevergiftiging, de dokter wilde morgen nog een scan laten maken.

‘Voor de zekerheid,’ zoals ze zei.

Dat stelde Iris gerust. Nu maar hopen op een goede uitslag. Ze vertrok en ging op weg naar een installatiebedrijf. Die nieuwe verwarmingsketel moest er komen, moeders bezwaren telden op dit moment niet mee. Zelf had ze financieel nog wel wat ruimte, het geld kon ze voor dit geval wel even missen. Als haar vader over enkele weken weer thuiskwam, zou ze hem erover aanspreken en hem op zijn verantwoordelijkheid wijzen. Aan het begin van de avond belde ze haar beide tantes Maud en Julia op om hen in te lichten over wat er gebeurd was.

Achter in boekwinkel Het Leeshuis was een kleine kantoorruimte ingericht waar Iris de inkoop en administratie bijhield. Koen was geen man voor het bijhouden van cijfers, dat deed zij. Hij regelde de verkoop, maakte reclame en samen onderhielden ze de winkel. Daarbij viel ook een klein postagentschap onder hun beheer. Zo hadden ze beiden twee jaar geleden hun taken gebundeld en waren compagnons geworden. De opbrengst van de winkel was absoluut geen vetpot, maar Iris deed het afwisselende werk in de boekwinkel met veel plezier. Vandaag kon ze haar gedachten echter niet goed bij het werk houden. Ze dwaalden steeds af naar datgene wat haar moeder was overkomen. Gisteravond had ze nog enkele verontwaardigde familieleden aan de telefoon gehad, die maar niet konden begrijpen dat ze haar vader niet had ingelicht. De zussen van haar moeder, tante Maud en tante Julia, hadden er bij haar op aangedrongen om dat alsnog te doen. Iris had weer even getwijfeld. Tijdens de expeditie van haar vader was er wekelijks twee keer telefonisch contact met de organisatie. Het basiskamp vanwaar hij het Himalayagebergte in was getrokken, lag op vijf kilometer hoogte. De organisatie onderhield vanuit dat kamp het contact met haar vader en alle andere deelnemers. Ze had met haar moeder afgesproken dat zij dat telefonische contact de komende week op zich zou nemen. Ze was dus in de gelegenheid om via die contactpersoon haar vader op de hoogte te brengen. Maar dat was dan wel tegen de wil van haar moeder. En dat voelde niet goed. Hoe graag ze zelf ook zag dat haar vader op de hoogte werd gebracht, ze wilde dat toch niet zonder moeders toestemming doen. Klaar!

Ze zuchtte hartgrondig en probeerde zich te concentreren op de getallen. De verkoop van deze maand liet een daling zien ten opzichte van vorige maand, december. Dat was elk jaar zo. De maand waarin sinterklaas en kerst viel, was voor de meeste winkeliers de beste van het jaar.

Iris hoorde vanaf haar plekje regelmatig de winkelbel. Als Koen het niet alleen af kon, kwam hij haar halen, dat was de afspraak. Ze wilden hun klanten niet al te lang laten wachten. Haar gedachten waren nog niet koud of ze hoorde zijn voetstappen.

‘Heb je even? Er wordt in de winkel naar je gevraagd.’

Iris keek hem aan. Koen had zijn leesbril op het puntje van zijn neus staan, zijn haren zaten zoals altijd in de war. Ze plaagde hem er weleens mee. Hij zag er met die bril en dat haar uit als een verstrooide professor.

‘Goed, ik sluit even dit programma af.’ Ze klikte op de muis van de computer en verliet het programma met de omzetcijfers.

In de winkel zag ze tot haar verbazing Gijs Pelders bij de wand met tijdschriften staan, de zoon van oom Sjaak en tante Lydia. Gijs was haar achterneef. De familie was niet al te groot, met de meesten onderhield Iris een goed contact. Maar met Gijs kon zij het best overweg. Hij was van haar leeftijd. Volgens de verhalen van haar moeder en tante Lydia hadden ze vroeger op peuterleeftijd samen nog in de box gespeeld. Ze hadden ook samen in dezelfde klas op de basisschool gezeten. Zelfs in de achterliggende jaren waren ze samen regelmatig uit geweest met een vriendengroepje. Hij was degene die nu naar haar vroeg. Ze had Gijs al een hele tijd niet meer gezien. Hij was een halfjaar als beroepsmilitair op missie uitgezonden geweest naar Afghanistan. Ze had hem gemist.

‘Hoi Gijs,’ zei ze verrast. ‘Wat leuk om je weer te zien.’

Gijs draaide zich om. Iris keek in zijn vertrouwde gezicht en hield een moment haar adem in. Het leek wel alsof haar hart een slagje oversloeg. Gijs zag er ineens veel volwassener uit. Kwam dat nu omdat ze hem al zo lang niet meer had gezien? Zijn donkere haren waren een beetje achterovergekamd en zijn grijsblauwe ogen glinsterden. Hij was een kop groter dan zij en boog zich naar haar toe om haar beide wangen te kussen.

‘Hoi Iris,’ glimlachte hij. ‘Ik was in de buurt. Ik hoorde van de

koolmonoxidevergiftiging in je ouderlijk huis. Eigenlijk maak ik me wel een beetje bezorgd over je moeder. Net als mijn ouders.’

‘Ach, het is gelukkig goed afgelopen, dat weten je ouders ook. Volgende week wordt er een nieuwe verwarmingsketel geplaatst, dan is het gevaar definitief geweken. En er wordt ook meteen een koolmonoxidemelder geplaatst door hetzelfde installatiebedrijf, zodat dit in de toekomst nooit meer zo ver kan komen.’

‘Verstandig,’ knikte Gijs.

‘Hoe gaat het met jou, Gijs? Wanneer ben je teruggekomen uit Afghanistan? Ik wist dat je binnenkort terug zou keren, maar dit onverwachte weerzien verrast me.’

Gijs glimlachte breed en wreef met een hand over zijn kin. ‘Gistermiddag ben ik thuisgekomen, een week eerder dan gepland. Voorlopig ben ik een poosje vrij. Heb je soms zin om straks een hapje met me te gaan eten? Dan praten we verder. Ik zie trouwens je collega steeds kijken, ik denk dat hij wel wat hulp kan gebruiken. Bij de kassa staan twee ongeduldige klanten te wachten.’

Iris draaide zich om. Ze begreep de blik van Koen. Haar hulp was inderdaad nodig. Gijs had het goed ingeschat.

Om halfzeven stond Gijs bij de voordeur van de winkel op haar te wachten. Koen sloot de deur af en wenste hun nog een prettige avond. Iris keek op haar horloge.

‘Ik heb niet zo veel tijd, Gijs. Mam rekent op me met het bezoeken dat om zeven uur begint.’

‘Dat komt goed uit. Dan ga ik met je mee. Zullen we na afloop een pizzaatje gaan eten, of eet je liever iets in een snackbar? Jij mag kiezen.’

Daar hoefde Iris niet lang over na te denken. ‘Dan ga ik voor een pizza van de bezorgservice. Maar die eten we wel bij mij thuis. Tjonge, leuk om je weer te ontmoeten, Gijs. Je moet me straks alles vertellen, hoor.’

In het ziekenhuis vertelde haar moeder dat tante Maud en

tante Lydia vanmiddag tijdens het bezoek waren geweest en dat tante Julia had gebeld. Er stonden twee vazen met bloemen op het nachtkastje, ze fleurden moeders ziekenhuiskamer meteen op.

‘Morgen mag ik naar huis. Weet je toch zeker dat ik voorlopig bij jou kan logeren?’ wilde moeder alsnog bevestigd hebben.

‘Natuurlijk, mam. Volgende week, als de nieuwe verwarmingsketel is geplaatst, breng ik je terug naar je eigen huis. Dan kun je daar weer veilig wonen.’

Ze spraken samen nog wat, haar moeder was ook benieuwd naar het wel en wee van Gijs en vroeg hem het hemd van het lijf over de Afghanistan-missie. Gijs gaf met enig bravoure enkele geruststellende antwoorden

‘Toch fijn om je hier gezond terug te zien, jongen. Doe je de groeten aan je ouders?’ zei ze aan het eind van het bezoek.

‘Dat zal ik doen. En eh... tante Babet, ik ken een adres waar ze een nest met zes jonge golden retrievers hebben. Ze zijn twee weken geleden geboren. Als u belangstelling hebt, mag u er een uitzoeken nu Boef er niet meer is.’

Iris keek van Gijs naar haar moeder. Ze zag tranen opwellen in haar moeders ogen. Het was heel lief van Gijs, maar moeder was Boef nog lang niet vergeten. De verwerking van zijn dood moest nog beginnen.

Moeder haalde haar schouders op.

‘Daar wil ik nog even over nadenken, Gijs.’

Dat er weer een hond zou komen, stond als een paal boven water. Haar moeder was al heel wat jaren omringd door trouwe viervoeters, die haar tot in hun ouderdom trouw waren geweest. Met Boef was het anders gegaan. Het verdriet om zijn vroegtijdige dood zat nog hoog.

‘Zijn die pups te bekijken, Gijs?’ vroeg Iris nieuwsgierig toen ze samen in zijn auto naar haar appartement reden.

‘Zeker. De ouders van een dienstkameraad hebben een nest. Voor zover ik weet zijn er drie pups die nog geen baasje hebben. De andere zijn al verzegd.’

Iedereen ziet ze als familie van elkaar

Twintigers Gijs en Iris kennen elkaar al van kinds af aan. Hun ouders zijn met elkaar bevriend en in hun woonplaats kennen de meeste mensen Gijs en Iris als 'familie' van elkaar. Het levert dan ook een ongemakkelijke situatie op als de twee liefde voor elkaar opvatten. Wat zullen de mensen daarvan denken? Als er meer naar buiten komt over Iris' familiegeschiedenis en er twijfels ontstaan over wie haar biologische vader is, is de vertwijfeling compleet. Maar de liefde, die verdwijnt niet.

Ria van der Ven-Rijken schrijft familieromans vanuit een christelijke levensvisie. Naast het schrijven heeft ze een baan als ziekenverzorger.

Z&K

ISBN 978 94 0190 933 4 NUR 344

9 789401 909334

www.romanserie.nl